

ΝΑΤΑΣΑ
ΙΝΤΖΟΓΛΟΥ

ΦΟΝΟΣ
ΣΤΗΝ ΤΑΡΑΤΣΑ

Η καλύτερη
δέα κρύβει...

...το χειρότερο
μυστικό.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

1

Νυχτερινό τηλεφώνημα

Τα μάτια της γυναίκας του, πελώρια, κοιτούσαν γύρω της μπερδεμένα καθώς το νερό της θάλασσας της έγλειφε τα πόδια. «Είναι ύπουλο το νερό. Μην το εμπιστεύεσαι! Μείνε μακριά του!» ήθελε να της φωνάξει, αλλά δεν έβγαине κανένας ήχος από το στόμα του. Τα μαλλιά της χύνονταν ανέμελα στο πρόσωπό της. Διέκρινε τις φακίδες στα μάγουλά της να λαμπυρίζουν σαν διαμάντια κάτω από τον ήλιο. Όμως τα γόνατά της είχαν ήδη μουσκέψει και το νερό, ακάθεκτο, ανέβαινε προς τα πάνω. Κοιτούσε λαίμαργα προς το μέρος της. Μπορούσε να δει το βρεγμένο φόρεμα που κολλούσε πάνω στο στήθος της και την παιχνιδιάρικη ματιά της μόλις τον έπιασε να το κοιτάζει. Το νερό τώρα κύκλωσε τον λαιμό της και οι μπούκλες της έγιναν μεταξένιες καθώς άνοιγαν τριγύρω της. Έμοιαζε σαν μυθικό πλάσμα που το είχαν παρατήσει μέσα στο νερό. Ήθελε τόσο πολύ να την αγγίξει, να την πάρει

στην αγκαλιά του, να της πει ότι όλα θα πάνε καλά. Είχε άραγε καταλάβει ότι βούλιαζε; Η αγωνία και η λαχτάρα του έσφιξαν το στομάχι του σαν τανάλια, τώρα το νερό σκέπαζε το μέτωπό της, στο δέρμα της άρχισαν να φυτρώνουν βρύα και λειχήνες, ψάρια στριφογύριζαν στα γόνατά της κι οι μπούκλες της άρχισαν να σκορπάνε στα κύματα. Και τότε τα χέρια του επιτέλους ξεκόλλησαν από τα πλευρά του. Άρπαξαν τα δικά της και την τράβηξαν προς το μέρος του. Της κράτησε το κεφάλι έξω από το νερό, οι μπούκλες της έγιναν πάλι σφιχτές και τα ψάρια σκόρπισαν. Η ακτή ερχόταν όλο και πιο κοντά. Ήδη άκουγε ανθρώπους να τον χειροκροτούν, αλλά ήταν βαβούρα στα αυτιά του, αυτόν τον ένοιαζε μόνο ένα πράγμα: να είναι ζωντανή. Κοιτούσε τα μάτια της, όμως το φως του ήλιου τον τύφλωνε. Δεν μπορούσε να καταλάβει αν είχαν ζωή μέσα τους. Την ξάπλωσε τρεκλίζοντας στην άμμο. «Αλίκη; Αγάπη μου; Μ' ακούς; Σε παρακαλώ, πες μου ότι μ' ακούς!» ήθελε να ουρλιάξει, αλλά από το στόμα του βγήκαν μόνο μπουρμπουλήθρες.

Ο Ερμής τινάχτηκε από το μαξιλάρι με τις κόρες των ματιών του διεσταλμένες απ' τον τρόμο. Η κουρτίνα τρεμπόπαιζε από τον αέρα της ξεχασμένης μισάνοιχτης μπαλκονόπορτας. Σκούπισε το ιδρωμένο του μέτωπο και κοίταξε το ψηφιακό ξυπνητήρι. Δύο και τριάντα δύο. Σκέφτηκε πόσο γελοίο ήταν να εξακολουθεί να

βάζει ένα ξυπνητήρι που δεν τον είχε ξυπνήσει ποτέ εδώ και έναν χρόνο, καθώς δεν υπήρχε περίπτωση να κοιμηθεί πάνω από δύο ώρες. Το άρπαξε και ξυπόλυτος έσυρε τα πόδια του μέχρι την κουζίνα.

Κοίταξε το γυμνό είδωλό του στο τζάμι της πόρτας. *Είμαι αηδιαστικός*, σκέφτηκε με αδιαφορία. Το άλλοτε αθλητικό και μυώδες σώμα είχε κρεμάσει, οι ώμοι του είχαν κυρτώσει, τα μαλλιά του είχαν αποκτήσει σε σημεία άσπρες τρίχες και ήταν λιγδωμένα. Στα ρουθούνια του ήρθε η μυρωδιά από τις ιδρωμένες μασχάλες του, που του έφερε αναγούλα. Δεν τον ένοιαζε καθόλου. Μετά τον θάνατο της γυναίκας του όλα αυτά έπαψαν να έχουν σημασία.

Ετοίμασε καφέ και πέταξε νωχελικά το ξυπνητήρι στα σκουπίδια. Σωριάστηκε στο τραπέζι. Ένωθε αποκαμωμένος. Έβαλε το κεφάλι ανάμεσα στα μπράτσα του και προσπάθησε να χαλαρώσει, μα μόλις έκλεισε τα μάτια του, άκουσε και πάλι τον παφλασμό του νερού. Πετάχτηκε από τη θέση του και με χέρια τρεμάμενα πήρε ένα παυσίπονο με οξυκωδόνη.

Πέρυσι τέτοιο καιρό έβρεχε καταρρακτωδώς επί τρεις συνεχόμενες μέρες. Ο ποταμός του κάμπου, μαζί με τους παραποτάμους του πλημμύρισαν και τα υδατοφράγματα έσπασαν. Το χωριό όπου έμεναν με την Αλίκη τους τελευταίους τέσσερις μήνες, το οποίο είχαν επιλέξει για να τους αποτοξινώσει από τη ζωή

στην πρωτεύουσα και να εμπνεύσει τη ζωγραφική της γυναίκας του, θάφτηκε κάτω από τόνους νερού και λάσπης. Οι δημοσιογράφοι καταδίκαιζαν τις άστοχες παρεμβάσεις στην πορεία του ποταμού, οι πολιτικοί μάλωναν για το ποια κυβέρνηση καταχράστηκε τα χρήματα και οι περιβαλλοντικές οργανώσεις κατήγγειλαν την εγκληματική αφαίρεση μέρους της κοίτης του, που στοίχισε τη ζωή δεκατεσσάρων ανθρώπων. Μέσα σε αυτούς και η Αλίκη. Κι αυτό ήταν το μόνο που είχε σημασία για τον Ερμή.

Η ζωή του σταμάτησε. Δεν τον ένοιαζε ούτε η αιτία ούτε οι υπεύθυνοι ούτε η δικαιοσύνη. Μόνο το αποτέλεσμα. Έκανε μια αποτυχημένη απόπειρα αυτοκτονίας, πολλή αναγκαστική ψυχοθεραπεία, δοκίμασε να το ρίξει στο ποτό αλλά η υγρή του φύση του έφερνε ναυτία, μέχρι που ανακάλυψε την οξυκωδόνη, το μοναδικό πράγμα που ηρεμούσε τα ταραγμένα βράδια του.

Τώρα έπρεπε μόνο να περιμένει να δράσει το οπιοειδές φάρμακο. Δυσκολευόταν όλο και περισσότερο να βρει χάπια άμεσης απελευθέρωσης. Ο Τζίμι, που τον προμήθευε με τα κωδεϊνούχα φάρμακα, του είχε ζητήσει περισσότερα χρήματα την τελευταία φορά, μουρμουρίζοντας δικαιολογίες χωρίς να τον κοιτάζει στα μάτια, κι αυτός απλώς είχε χώσει το χέρι στην τσέπη και του τα έδωσε, σαν ένα μάτσο μαρουλόφυλ-

λα. Δεν του περίσσευαν, αλλά δεν άντεχε να στερηθεί το τόσο ευπρόσδεκτο μούδιασμα των αισθήσεων, το θόλωμα στο μυαλό του και τη στιγμιαία ανακούφιση του πόνου που του προξενούσε συνεχώς αυτό το κενό μέσα του. Ακόμα κι αν τα χάπια του προκαλούσαν εμετούς, δεν είχε καμία σημασία· έκαναν τον κόσμο γύρω του πιο ασφαλή, χωρίς τη συνεχή απειλή του νερού. Ξεχνώντας τον καφέ που κρύωνε στο τραπέζι, ξάπλωσε στον καναπέ και βυθίστηκε με ανοιχτά μάτια σε λήθαργο.

Τρεις ώρες αργότερα, άκουσε το τηλέφωνό του να χτυπά. Σηκώθηκε απρόθυμα και απάντησε με ένα μούγκρισμα.

«Ερμή, εγώ είμαι. Πώς πάει;» ακούστηκε η γνώριμη φωνή της συνεργάτιδάς του, της Ανδριάνας.

Αισθάνθηκε αμήχανα. Θυμήθηκε όλες τις ώρες που τον περίμενε υπομονετικά κάτω από το μπαλκόνι του αφού βγήκε από την κλινική ψυχολογικής υποστήριξης. Κατέφυγε στον σαρκασμό ως άμυνα.

«Τι γίνεται, αφεντικό, ξύπνησες υπερβολικά νωρίς και είπες να σκοτώσεις κάπως την ώρα σου;»

«Έχουμε διάθεση για πειράγματα βλέπω, οπότε θα το εκλάβω ως σημάδι βελτίωσης. Έλα αποδώ. Έχουμε υπόθεση».

«Κάποιος βαρύς φάκελος που πρέπει να ταξινομηθεί στο αρχείο να υποθέσω;» ειρωνεύτηκε, αλλά βλέποντας την ώρα, κατάλαβε ότι δεν ήταν αυτό.

«Στρυχνίνη».

Στηρίχθηκε στο τραπέζι για να σταματήσει το τρέκλισμά του.

«Είσαι σίγουρη ότι μπορώ να σε βοηθήσω από τώρα; Σε κανονική υπόθεση; Ότι... είμαι ικανός;»

«Μη λες βλακείες, Ερμή, απ' όσο ξέρω, δεν ξεκούτιανες ακόμη. Σε μισή ώρα στο γραφείο» δήλωσε και η γραμμή κόπηκε.

Μπήκε, ζαλισμένος ακόμη, κάτω από το καυτό νερό του ντους. Η Ανδριάνα του μιλούσε όπως πάντα, με τον ανυπόμονο και κοφτό τόνο της, που δεν μπορούσε να κρύψει το καυστικό της χιούμορ. Ένωσε ανακούφιση για αυτό. Δεν του φερόταν σαν να ήταν ασθενής ή διανοητικά ανάπηρος όπως οι υπόλοιποι μετά το τραυματικό συμβάν.

Καθώς έψαχνε την τσατσάρα, την οποία δεν είχε χρησιμοποιήσει για μήνες, ώστε να τιθαसेύσει τα μαλλιά του που πλέον έφταναν μέχρι τους ώμους, ο Ερμής θυμήθηκε την πρώτη φορά που ο καθηγητής του μαθήματος «Η σύγχρονη εγκληματικότητα, η αντιμετώπισή της και η Εγκληματολογία ως επιστήμη» παρουσίασε στην τάξη την Ανδριάνα.

«Είναι τεράστια τιμή να έχουμε μαζί μας την κυ-

ρία Νικάκη, γενική διευθύντρια του πιο γνωστού γραφείου εγκληματολογικών ερευνών της χώρας».

«Δεν χρειάζεται να πουλάς στα παιδιά τη θέση μου, Αιμίλιε, ειδικά σε μια εταιρεία που εγώ ίδρυσα» τον είχε διακόψει. «Πες τους απλώς ντετέκτιβ να καταλάβουν».

«Μαζί με την κυρία Νικάκη λοιπόν, που είναι αυτή τη στιγμή η πιο πετυχημένη ντετέκτιβ εντός των συνόρων μας, θα διοργανώσουμε πέντε εργαστήρια εγκληματολογίας, για να δώσουμε στο μάθημά μας μια πιο πρακτική χροιά».

Ο εικοσάχρονος τότε Ερμής είχε ορκιστεί στον εαυτό του ότι θα ένιωθε πάντα ευγνωμοσύνη για αυτόν τον χλομό καθηγητή που έφερε στο πανεπιστημιακό αμφιθέατρο τη δυναμική, ογκώδη και αεικίνητη Ανδριάνα, που αναστάτωσε τη ρουτίνα της σχολής του. Στην τάξη κορόιδευαν τα χοντροκομμένα αθλητικά της παπούτσια, τα περίεργα παλτό της και τις λιγούρες για γλυκά που την έπιαναν στη μέση του μαθήματος. Ωστόσο, αυτός ήταν κυριολεκτικά γοητευμένος από τον τρόπο σκέψης της και ρουφούσε κάθε ορολογία που τους ανέλυε.

Κέρδισε το ενδιαφέρον της με μια «ιδιαιτέρα δυνατή διαίσθηση γύρω από την ανθρώπινη ψυχολογία», όπως του σχολίασε ένα βροχερό απόγευμα διαβάζοντας τις εργασίες του και τον έκανε να νιώσει μισό μέτρο ψηλότερος. Μετά την ολοκλήρωση του μετα-

πτυχιακού του τον ενθάρρυνε να κάνει αίτηση για μια θέση εξωτερικού συμβούλου στην εταιρεία της. Έτσι, ο Ερμής βρέθηκε να εργάζεται μαζί της σε κάποιες υποθέσεις ενώ παράλληλα συνέχιζε το έργο του ως ανεξάρτητος ερευνητής εγκληματολόγος γύρω από την ψυχολογία του εγκλήματος.

Του άρεσε ο αυστηρός αλλά ακέραιος χαρακτήρας της. Έφερε στο μυαλό του το πρόσωπό της, με το αποφασιστικό πηγούνι και τα μάτια που έλαμπαν πίσω από τα ορθογώνια γυαλιά μυωπίας της. Τα ίδια μάτια μπορούσαν να κάνουν κάποιον στην ομάδα της να φουσκώσει από ικανοποίηση, αλλά και να θέλει να εξαφανιστεί όταν στένευαν. Είχε πολύ υψηλές απαιτήσεις από τους συνεργάτες της, αλλά κυρίως από τον ίδιο της τον εαυτό. Μέσα σε λίγα χρόνια καθιέρωσε το γραφείο της ως το καλύτερο της χώρας, με πλήθος δημοσιευμάτων να αναφέρονται σε αυτή ως μία από τις ικανότερες ντετέκτιβ της εποχής της. Λάτρης της οργάνωσης και της αποδοτικότητας, είχε κερδίσει την εκτίμηση όλων των υπαλλήλων της, που πίστευαν ότι δεν υστερούσε σε τίποτε από τους κλασικούς διευθυντές αντίστοιχων εγκληματολογικών τμημάτων, συνήθως άντρες προχωρημένης ηλικίας. Η Ανδριάνα είχε βοηθήσει τον διοικητή της αστυνομίας στην επίλυση δύσκολων υποθέσεων και με τα χρόνια είχαν χτίσει μια δυνατή σχέση συνεργασίας.

Αναρωτιόταν καμιά φορά τι να έκανε η Ανδριάνα τις ελάχιστες ώρες που ξεκολλούσε από τη δουλειά. Ήταν πάντα υποστηρικτική μαζί του και έδειχνε κατανόηση σε όλα, ωστόσο ήξερε ελάχιστα πράγματα για την προσωπική της ζωή. Δεν μιλούσε ποτέ για αυτή. Στο γραφείο ακούγονταν ψίθυροι ότι σκλήρυνε μετά από ένα δύσκολο διαζύγιο. Κανείς δεν γνώριζε πού ήταν το σπίτι της, πόσο χρόνο περνούσε εκεί, αν είχε κατοικίδια ή αγαπημένες δραστηριότητες, τι της άρεσε να κάνει.

Ο Ερμής κινήθηκε προς την εξώπορτα προσπαθώντας να συγκεντρώσει τις σκόρπιες σκέψεις του και νιώθοντας ακόμη σαστισμένος. Είχε τόσο καιρό να βγει από το σπίτι για κάτι άλλο πέρα του να προμηθευτεί λιγοστά τρόφιμα όταν το στομάχι του στρίγκλιζε ή να πετάξει τα σκουπίδια όταν η μπόχα στην κουζίνα γινόταν ανυπόφορη. Δεν θυμόταν τι έκανε στην παλιά του ζωή. Του φαινόταν αιώνες πριν. Δεν ήξερε αν μπορούσε να ξεκινήσει από την αρχή. Δεν είχε τη δύναμη. Θα εξηγούσε στην Ανδριάνα ότι έπρεπε να βρει κάποιον άλλον.

Το κινητό του δονήθηκε κάνοντάς τον να αναπηδήσει.

«Μόνο ένα τέταρτο πέρασε» παρατήρησε γνωρίζοντας την ανυπόμονη φύση της ντετέκτιβ.

«Απλώς πήρα για να σου δώσω κάποιες έξτρα

πληροφορίες που δεν πρόλαβα να σου πω πριν» του αντιγύρισε με δήθεν θιγμένο, αλλά κατά βάθος ένοχο τόνο. «Ο υπαστυνόμος που έχει αναλάβει την υπόθεση νομίζει ότι είναι αυτοκτονία με στρυχνίνη. Όμως εγώ πιστεύω ότι είναι φόνος. Κάποιος από τους επτά καλεσμένους του πάρτι διέπραξε το έγκλημα». Πήρε βαθιά ανάσα και συνέχισε. «Πρέπει να λύσουμε αυτή την υπόθεση, Ερμή. Πιέζουν τον διοικητή της αστυνομίας να τη διαλευκάνει το συντομότερο. Είναι ανάγκη να συνεχίσουμε να του αποδεικνύουμε τη χρησιμότητα της συνεργασίας μας για να διατηρήσουμε την πρόσβαση σε όλες τις πληροφορίες. Ό,τι χτίσαμε τόσα χρόνια μπορεί να γκρεμιστεί. Έλα το συντομότερο. Σε χρειάζομαι».

«Σε χρειάζομαι». Κάποιος άνθρωπος τον χρειάζεται. Απίστευτο, κι όμως τον χρειάζονται. Και μάλιστα η Ανδριάννα! Για πρώτη φορά μετά από έναν χρόνο, μια σπίθα άναψε μέσα στην παγωμένη αδράνεια όλων του των αισθήσεων. Έχωσε βιαστικά τα κλειδιά στις τσέπες του παντελονιού του και άνοιξε την πόρτα με μια σβελτάδα που δεν ήξερε ότι ακόμη είχε.

ΦΟΝΟΣ στην ΤΑΡΑΤΣΑ

Ένα βράδυ που ξεκίνησε με γιορτή και χαμόγελα τελειώνει με ένα πτώμα, όταν μία καλεσμένη πέφτει νεκρή από δηλητηρίαση με στρυχνίνη.

Η ντετέκτιβ Ανδριάνα Νικάκη και ο βοηθός της, Ερμής Κέζης, καλούνται να ξεχωρίσουν την αλήθεια από τα αποκαϊδια μιας παρέας που ξέρει να κρύβει καλά τα μυστικά της. Πίσω από τις μάσκες των καλεσμένων παραμονεύουν εμμονές, προδοσίες και πληγές που δεν έχουν κλείσει ποτέ.

Καθώς το μυστήριο βαθαίνει, η αλήθεια μοιάζει ολοένα και πιο απειλητική και το φως που τη φωτίζει σκοτεινότερο από το ψέμα.

Ένα αστυνομικό μυθιστόρημα που παρασύρει τον αναγνώστη σε μια ιστορία όπου τίποτα δεν είναι όπως φαίνεται.

